

Cartea lui Daniel – O sută doisprezece

Dezvăluirea simbolismului profetic al lui Ismael: de la arcaș la sigilator al celor 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

Și Dumnezeu a fost cu băiatul; și el a crescut, a locuit în pustie și a ajuns arcaș. Geneza 21:20.

Ismael a devenit un arcaș, ceea ce este un simbol al războiului și un simbol al judecății executive aduse împotriva Romei.

Glasul celor ce fug și scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea Templului Său. Chemați împotriva Babilonului pe arcași: toți cei ce încordați arcul, tăbărâți împotriva lui de jur împrejur; nimeni din el să nu scape: răsplățiți-i după fapta lui; după tot ce a făcut, faceți-i și voi: căci s-a semețit împotriva Domnului, împotriva Sfântului lui Israel. Ieremia 50:28, 29.

Arcașii răsplătesc Babilonul după fapta lui, iar această răsplătire începe la legea duminicală care va veni în curând, odată cu al doilea glas din Apocalipsa capitolul optsprezece, când începe judecata executivă progresivă a Babilonului.

ରୁପରୁ ମୁଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣିଲି, ଯେ କହୁଥିଲା, “ହେ ମୋର ଜନମାନେ, ତୁମେ ତାହାରୁ ବାହାରି ଆସ, ଯେଣୁ ତୁମେ ତାହାର ପାପରେ ଅଂଶୀ ନ ହଉ, ଏବଂ ତାହାର ପାପମାନଙ୍କର ଅଂଶ ନ ରୁହଣ କର। କାରଣ ତାହାର ପାପ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି, ଏବଂ ଇଶ୍ୱର ତାହାର ଅଧର୍ମମାନଙ୍କୁ ସମରଣ କରିଛନ୍ତି। ସେ ଯେପରି ତୁମକୁ ପରତ୍ୟକ ଦେଇଥିଲା, ସେହିପରି ତାହାକୁ ପରତ୍ୟକ ଦିଅ; ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ଅନୁସାରେ ତାହାକୁ ଦୁଇଗୁଣ ପରତ୍ୟକ ଦିଅ; ଯେ ପାତ୍କରରେ ସେ ପୁରଣ କରିଥିଲା, ସେହି ପାତ୍କରରେ ତାହା ପାଇଁ ଦୁଇଗୁଣ ପୁରଣ କର। ସେ ଯେପରି ନିଜକୁ ମହିମାମଣ୍ଡିତ କରିଛି ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଜୀବନ କାଟିଛି, ସେହି ପରିମାଣରେ ତାହାକୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଶୋକ ଦିଅ; କାରଣ ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ କହେ, ‘ମୁଁ ରାଣୀ ହୋଇ ବସିଛି, ମୁଁ ବିଧବା ନୁହେଁ, ଏବଂ କବେଳେ ଶୋକ ଦେଖିବି ନାହିଁ।’ ପରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 18:4-7।

Ismael și mama sa, Agar, fuseseră împiedicați să moștenească dreptul de întâi născut și au fost izgoniți. Astfel, gelozia a devenit motivația profetică a islamului, iar războiul, ocupația lor profetică. Prima menționare cuprinde restrângerea impusă lui Ismael și mamei sale de către Sara, iar această „restrângere” a devenit o caracteristică profetică principală a islamului de-a lungul Cuvântului lui Dumnezeu și al istoriei. Urmașii lui Ismael aveau să fie oameni sălbatici, a căror mână era împotriva fiecărui om, iar însușirea lor sălbatică este reprezentată de măgarul sălbatic arab, din familia calului. Astfel, războiul islamic al primei și celei de-a doua vai este înfățișat ca războinici călărind pe cai înfierbântați.

Islamul este solia ploii târzii, și este pe deplin potrivit ca cele trei vaiuri să reprezinte trei linii profetice specifice, căci metodologia ploii târzii este „linie peste linie”. Când caracteristicile profetice ale primelor două linii sunt aduse împreună, ele stabilesc linia celui de-al treilea vai. Toate cele trei linii profetice ilustrează perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Aceste trei linii reprezintă perioada revărsării ploii târzii, căci ploaia târzie a început să stropească atunci când al treilea Vai a sosit la 11 septembrie 2001.

„Ploaia târzie urmează să se reverse asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să coboare din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Perioada sigilării a fost, de asemenea, reprezentată prin perioada care a început la 11 august 1840 și s-a încheiat odată cu sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acea perioadă de timp a fost, de asemenea, reprezentată în capitolul doi din Habacuc. Istoria millerită a împlinit capitolul doi din Habacuc, iar, făcând astfel, a început când îngerul a coborât la 11 august 1840 și s-a încheiat când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844.

Capitolul doi din Habacuc arată că, la sfârșitul vedeniei, vedenia avea să „vorbească”. În versetul trei din capitolul zece al Apocalipsei, îngerul a strigat (a vorbit) cu glas tare, iar la 22 octombrie 1844 același înger a jurat (a vorbit) că „nu va mai fi timp”. Străjerul lui Habacuc din versetul unu al capitolului doi este situat la 11 august 1840, căci atunci străjerii își înalță glasurile.

În răzvrătirea din 1888, pe care Sora White o identifică drept reprezentând îngerul din Apocalipsa optsprezece, care avea să lumineze pământul cu slava Sa, străjerii (Jones și Waggoner) și-au înălțat „glasurile” ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui, căci solia lor era solia către Laodicea. La 11 septembrie 2001, care a fost prefigurată de istoria din 1888, Domnul a condus poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la vechile cărări ale lui Ieremia, unde de străjeri nu s-a ascultat. Coborârea îngerului marchează sosirea profetică a străjerilor.

„Glasul” care a venit la 11 august 1840 a fost transmis prin străjeri, iar lui Ieremia i s-a spus că, dacă se va întoarce la credința sa și la încrederea în Dumnezeu după dezamăgirea sa, va deveni gura lui Dumnezeu. Când viziunea care întârzie a sosit în cele din urmă la 22 octombrie 1844, ea „a vorbit”. Perioada din capitolul doi al lui Habacuc, care s-a împlinit în istoria millerită, ilustrează perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Este esențial să recunoaștem că perioada de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844 ilustrează sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este perioada în care este revărsată ploaia târzie. Este esențial, căci solia ploii târzii trebuie să fie identificată prin metodologia „linie peste linie”. Perioada specială care este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentată în mod repetat în liniile profetice, iar aceasta se întâmplă și în Habacuc doi, pe care sora White îl identifică în mod direct ca fiind împlinit în istoria Millerită. Ea învață, de asemenea, în mod repetat, că istoria Millerită se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Țesute împreună cu profețiile pe care le consideraseră aplicabile timpului celei de-a doua veniri se aflau învățături adaptate în mod special stării lor de nesiguranță și așteptare încordată și menite să-i încurajeze să aștepte cu răbdare în credința că ceea ce acum era întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie lămurit la vremea cuvenită.

„Intre aceste profetii se numara si aceea din Habacuc 2:1-4: «Ma voi aseza la locul meu de straja si voi sta pe turn; voi veghea sa vad ce-mi va spune El si ce voi raspunde la mustrea

mea. Si Domnul mi-a raspuns si a zis: Scrie vedenia si sapa-o lamurit pe table, pentru ca cel ce o va citi sa poata alerga. Caci vedenia este inca pentru o vreme hotarata, dar la sfarsit va vorbi si nu va minti: chiar daca zboveste, asteapt-o; fiindca negresit va veni, nu va intarzia. Iata, sufletul celui ingamfat nu este drept in el; dar cel neprihanit va trai prin credinta lui.»

Încă din 1842, îndrumarea dată în această profeție de a „scrie vedenia și a o face lămurită pe table, ca să poată alerga cine o va citi” i-a sugerat lui Charles Fitch pregătirea unei hărți profetice pentru a ilustra vedeniile din Daniel și Apocalipsa. Publicarea acestei hărți a fost privită ca o împlinire a poruncii date de Habacuc. Nimeni însă nu a observat atunci că, în aceeași profeție, este prezentată o aparentă întârziere în împlinirea vedeniei — un timp de zăbavă. După dezamăgire, acest text scripturistic a apărut ca fiind foarte semnificativ: „Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia.... Cel neprihănit va trăi prin credința lui.”

Un segment al profeției lui Ezechiel a fost, de asemenea, o sursă de tărie și mângâiere pentru credincioși: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Fiul omului, ce este zicătoarea aceasta pe care o aveți în țara lui Israel, când ziceți: «Zilele se lungesc, și toate vedeniile rămân neîmplinite»? De aceea, spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu.... Zilele sunt aproape, și toate vedeniile se vor împlini.... Căci Eu vorbesc; ce voi spune se va împlini și nu va mai fi amânat.»” „Cei din casa lui Israel zic: «Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se îplinească și procește pentru vremuri depărtate.» De aceea, spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Niciunul din cuvintele Mele nu va mai fi amânat; ci cuvântul pe care-l voi rosti se va împlini.»» Ezechiel 12:21–25, 27, 28.” Tragedia veacurilor, 391–393.

밀러파는 자신들이 열 처녀의 비유와 하박국 2장을 성취하고 있다고 보았을 뿐만 아니라, 자신들이 이 예언들을 성취하고 있던 그 역사가 또한 에스겔이 바로 그 동일한 역사를 가리켜, “모든 묵시의 응함”이 성취될 것이라고 밝힌 역사임을 보도록 인도되었다. 십사만 사천의 인침을 나타내는 그 역사의 노선이야말로 모든 묵시의 응함이 성취되는 곳이다!

Liniile care reprezintă perioada ploii târzii și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii sunt aduse împreună pentru a stabili că istoria profetică poartă în mod invariabil semnătura Alfa și Omega.

Istoria Millerită începe cu glasul îngerului din Apocalipsa zece și se încheie cu același glas. 11 septembrie 2001 începe cu primul glas din Apocalipsa capitolul optsprezece și se încheie cu al doilea glas din Apocalipsa capitolul optsprezece. Habacuc capitolul doi începe cu glasul străjerilor și se încheie cu glasul străjerului lui Ieremia. Prima vai începe cu Mahomed și se încheie cu Mahomed al II-lea. A doua vai începe cu dezlegarea celor patru îngeri ai Islamului și se încheie cu înfrânarea Islamului.

Metodologia care constituie ploaia târzie este metodologia lui Isaia, „poruncă peste poruncă”, iar liniile care sunt aduse împreună pentru a identifica și a stabili solia ploii târzii conțin, în mod invariabil, semnătura lui Alfa și Omega. Cea dintâi nenorocire din Apocalipsa, capitolul nouă, începe cu Mahomed și se încheie cu Mahomed al II-lea. Perioada este împărțită în două tipuri de războaie, primul constând în atacuri dezorganizate asupra Romei, care au început în mod serios cu

Abu Bakr, iar apoi urmează o perioadă de o sută cincizeci de ani în care a fost înfăptuit primul război organizat al islamului.

Un sută cincizeci de ani sunt reprezentați de profeția de timp a „cinci luni”. Și al doilea vai posedă o profeție de timp, care este de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Prin urmare, întrucât structura profetică a primului și celui de-al doilea vai identifică sfârșitul cu începutul, ea conține o delimitare între sigilare și o perioadă specifică de timp. Procesul de sigilare este reprezentat la începutul istoriei primului vai și este reprezentat la sfârșitul celui de-al doilea vai.

Այն, ինչ հաջորդում է չորրորդ համարի կնքմանը՝ առաջին վայի մեջ, «հինգ ամիսներն» են (մեկ հարյուր հիսուն տարի): Հինգ ամիսները նույնացվում են երկու անգամ՝ մեկ անգամ հինգերորդ համարում և դարձյալ տասներորդ համարում: Այն, ինչ նախորդում է երկրորդ վայի մեջ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի կնքման ընթացքին, տասնհինգերորդ համարի «ժամի, օրվա, ամսվա և տարվա» մարգարեությունն է (երեք հարյուր ինսունմեկ տարի և տասնհինգ օր): Հինգերորդ և վեցերորդ փողերը, միասին վերցված որպես մեկ անընդմեջ գիծ, սկսվում և ավարտվում են կնքման ընթացքի պատկերումով:

Ca două linii, aplicate „linie peste linie”, ele identifică un început și un sfârșit marcate de Mahomed întâiul și Mahomed al doilea. „Linie peste linie”, ele identifică două perioade distincte în fiecare linie, fapt produs de aceea că fiecare linie posedă o profeție de timp. În istoria celui dintâi vai, Islamul trebuia să „rănească” Roma, iar în al doilea vai, trebuia să „omoare” Roma. Cel dintâi vai a fost un război al sulîțelor, săbiilor și săgeților, iar al doilea vai a introdus praful de pușcă drept armament.

„VERS. 10. Și aveau cozi asemenea scorpionilor și în cozile lor erau bolduri; iar puterea lor era să vatăme pe oameni cinci luni. 11. Și aveau peste ele un împărat, care este îngerul adâncului fără fund, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apollyon.”

„Până aici, Keith ne-a oferit ilustrații ale sunării celor dintâi cinci trâmbițe. Dar acum trebuie să ne despărțim de el și să trecem la aplicarea noului element al profeției introdus aici; și anume, perioadele profetice.”

„Puterea lor era să vatăme pe oameni timp de cinci luni.—1. Se ridică întrebarea: pe ce oameni aveau ei să-i vatăme timp de cinci luni?—Fără îndoială, pe aceiași pe care după aceea aveau să-i ucidă (vezi versetul 15): «a treia parte a oamenilor», sau a treia parte a Imperiului Roman,—diviziunea lui greacă.

„2. Kdaj naj bi začeli svoje delo mučenja? Na to vprašanje odgovarja 11. vrstica.

„(1) ‘Ei aveau un împărat peste ei.’ De la moartea lui Mohammed până aproape de sfârșitul secolului al treisprezecelea, mahomedanii au fost împărțiți în diferite facțiuni sub mai mulți conducători, fără o cârmuire civilă generală care să se întindă peste ei toți. Aproape de sfârșitul secolului al treisprezecelea, Othman a întemeiat o guvernare care, de atunci, a fost cunoscută sub numele de guvernarea sau imperiul otoman, care a crescut până când s-a întins peste toate

principalele triburi mahomedane, unificându-le într-o singură mare monarhie.

“(2) Caracterul împăratului. «Care este îngerul adâncului.» Un înger semnifică un mesager, un slujitor, fie bun, fie rău, și nu întotdeauna o ființă spirituală. «Îngerul adâncului», sau slujitorul principal al religiei care a ieșit de acolo când acesta a fost deschis. Acea religie este mahomedanismul, iar sultanul este slujitorul ei principal. «Sultanul, sau marele senior, cum este numit fără deosebire, este de asemenea Califul Suprem, sau mare preot, unind în persoana sa cea mai înaltă demnitate spirituală cu autoritatea seculară supremă.» — *World As It Is*, p. 361.

„(3) Numele lui. În ebraică, «Abaddon», distrugătorul; în greacă, «Apollyon», cel care extermină sau nimicește. Având două nume diferite în două limbi, este evident că se intenționează reprezentarea caracterului puterii, mai degrabă decât a numelui ei. Dacă este așa, după cum este exprimat în ambele limbi, el este un distrugător. Acesta a fost întotdeauna caracterul guvernării otomane.”

„Dar când a lansat Othman primul său atac împotriva imperiului grec? — Potrivit lui Gibbon, *Decline and Fall etc.*, «Othman a pătruns pentru prima dată pe teritoriul Nicomediei în a douăzeci și șaptea zi a lunii iulie, 1299.»”

„Calcululele unor autori s-au întemeiat pe presupunerea că perioada ar trebui să înceapă odată cu întemeierea Imperiului Otoman; însă aceasta este, în mod vădit, o eroare; căci nu numai că aveau să aibă un împărat peste ei, ci aveau și să-i chinuiască pe oameni timp de cinci luni. Dar perioada chinului nu putea începe înainte de primul atac al chinuitorilor, care a fost, după cum s-a arătat mai sus, la 27 iulie 1299.

„Izračun koji slijedi, zasnovan na ovom polazištu, sačinjen je i objavljen u djelu pod naslovom Hristov drugi dolazak, itd., od J. Litcha, 1838. godine.”

„Și puterea lor era să vatăme pe oameni timp de cinci luni.’ Până aici se întindea însărcinarea lor: să chinuiască prin prădăciuni neîncetate, dar nu să-iucidă din punct de vedere politic. ‘Cinci luni’, socotind treizeci de zile la o lună, ne dau o sută cincizeci de zile; iar aceste zile, fiind simbolice, înseamnă o sută cincizeci de ani. Începând cu 27 iulie 1299, cei o sută cincizeci de ani ajung până la 1449. În tot acel răstimp, turcii au fost angajați într-un război aproape neîntrerupt cu imperiul grec, dar totuși fără a-l cuceri. Ei au pus stăpânire pe câteva dintre provinciile grecești și le-au păstrat, însă independența greacă a fost menținută la Constantinopol. Dar în 1449, la încheierea celor o sută cincizeci de ani, a survenit o schimbare, a cărei istorie va fi găsită sub trâmbița următoare.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 505–507.

Uriah Smith citează calculul lui Josiah Litch privind cei o sută cincizeci de ani, care, odată încheiați, reprezintă un punct de pornire pentru profeția de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile din următoarea Trâmbiță. Comentând asupra predicției lui Litch referitoare la aceste două profeții de timp legate între ele, sora White a consemnat:

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a stârnit un interes larg răspândit. Cu doi ani înainte, Josiah Litch, unul dintre cei mai de seamă slujitori care predicau a doua venire, a

publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată... la 11 august 1840, când se putea aștepta ca puterea otomană din Constantinopol să fie frântă. Și aceasta, cred eu, se va dovedi a fi cazul.”

„La chiar timpul specificat, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliante ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de justetea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de colaboratorii săi, iar mișcării advente i-a fost dat un avânt minunat. Bărbați de învățătură și de vază s-au unit cu Miller atât în propovăduirea, cât și în publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins cu rapiditate.” Tragedia veacurilor, 334, 335.

Prima și a doua nenorocire sunt legate prin două profeții de timp interconectate. Prima nenorocire începe cu o ilustrare a sigilării, iar a doua nenorocire se încheie cu istoria de la 11 august 1840 până la sunarea celei de-a șaptea trâmbițe, la 22 octombrie 1844, care este, de asemenea, o ilustrare a sigilării. Începutul și sfârșitul poartă semnătura lui Alfa și Omega, deoarece, asemenea istoriei în care Hristos a întărit legământul pentru o săptămână, perioada este împărțită în două părți. Prima perioadă începe cu primul Mohammed și se încheie cu al doilea Mohammed. A doua perioadă începe cu „un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu” și se încheie cu „glasul” lui Hristos, jurând „pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și cele din el, și pământul și cele de pe el, și marea și cele din ea, că nu va mai fi timp.”

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Svaké otázky, které může satan v mysli vyvolat, aby vzbudil pochybnosti ohledně velikých dějin minulého putování Božího lidu, jsou k potěšení jeho satanskému veličenství a jsou urážkou Boha. Zvěst o brzkém příchodu Páně v moci a veliké slávě na náš svět je pravda a roku 1840 se v jejím hlásání pozvedlo mnoho hlasů.“ Manuscript Releases, svazek 9, 134.